

משפטיך תהום רבה. ואתן רוחות שלא נמסרו להתגשם בעולם, ונראות ואינן נראות, נראות כמו שנתבאר.

ואחר כך אותן רוחות שמשוטטות בעולם, ואלה עומדות להרחיש נסים לבני אדם, משום שאלה לא עומדים בטנפת של טמאה כל כך כמו האחרים, ורוח אחת ממנה עליהן, ונקראת נסיר"א, שהתנסרה מאותם צדדים שטמאים יותר, ואלו פורחים באויר ומרעים לצד שלהם, כדי לעשות נסים לאותם שבצד הקדשה.

ומהרוח הזו שנסרה, שנקראת נסיר"א, ממנה יוצאים כמה צדדים אחרים נפרדים למיניהם, וכלם עומדים שליחים בעולם, כל אחד כראוי לו, עד שהתמנו למטה מלכים ושרים, ואין להם קיום תמידי פאותם האחרים שלמעלה.

בהיכל הזה הדבקות של צד הטמאה וכל אותן התשוקות הטמאות, ומטמאות את העולם. זהו שעתיד להוציא אש בכל רגע ושעה, ואין מי שעומד לפניו. מכאן יוצאת אש של רוח חזקה למטה לדון בה את רשעי העולם, ומכאן יוצאת רוח לוחטת שהיא אש ושלג, שנקראת צלמון, כמו שנאמר (תהלים סח) תשלג בצלמון. בהיכל הזה קיימים ארבעה פתחים שנפרדים לארבעה צדדים לחוץ, ואלו אוחזים ולא אוחזים בצד הקדשה. לא נאחז, אלא שנראה באותם הפתחים אור שמאיר, והוא מקום שמתקן בכל פתח ופתח לאותם חסידי שאר העמים, אותם שלא הרעו לישראל והשתדלו עמהם באמת. אלו עומדים בפתחים ונחים שם

(מהצד הזה, ונחים מהצד הזה).

אמר (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. ואינן רוחין דלא אתמסרו למגלם בעלמין, ואתחזון ולא אתחזון אתחזון כמה דאתמר.

ולביתר אינן רוחין דשטיין בעלמא, ואלין קיימי למרחש נסין לבני נשא. בגין דאלין לא קיימין בטנופא דמסאבא כל כך כאחרנין. וחד רוחא ממנא עלייהו, ואקרי נסיר"א, דאיהו אתנסר מאינן סטרין דמסאבו יתיר, ואלין פרחי באוירא, ואבאישו לסטרא דלהון, בגין למעבד נסין לאינן די בסטרא דקדושה.

ומרוחא דא דאתנסר, דאקרי נסיר"א, מניה נפקי כמה סטרין אחרנין, מתפרשן לזנייהו, וכלהו קיימאן שליחאן בעלמא, כל חד בדקא חזי ליה, עד דאתמנון לתתא מלכין וסרכין. ולית לון קיומא תדיר, כאינן אחרנין דלעילא. בהיכלא דא אתדבקותא דסטר מסאבא, וכל תיאובתין מסאבין, ומסאבי לעלמא. האי איהו זמין לאפקא בכל רגעא ושעתא אשא, ולית מאן דקאים קמיה. מהכא נפיק אשא דרוחא תקיפא לתתא, לאתדנא ביה חייבי עלמא. ומהכא נפקא רוחא מלהטא, דאיהו אשא ותלגא, דאקרי צלמון. כמה דאת אמר (תהלים סח) תשלג בצלמון.

בהיכלא דא, קיימאן ארבעה פתחין, דמתפרשן לארבע סטרין לבר. ואלין אחדין ולא אחדין בסטרא דקדושה. לא אתאחד, אלא דאתחזי באינן פתחין נהורא דנהיר, ואיהו אתר דמתתקן בכל פתחא ופתחא, לאינן חסידי דשאר עמין, אינן דלא אבאישו לון לישראל, ואשתדלו עמהון בקשוט. אלין קיימי באלין פתחין, ונניחי

תמן. (נ"א מהאי סטרא ונניחי מהאי סטרא).

בפתח הדיכל הזה באמצע, לחוץ, ששה פתחים שנאחזים בהיכל הזה, וכלם אחוזים בו. כאן יש חלונות פתוחים לצד של האור הקדוש, ואותם מקומות מתקנים למלכי שאר העמים, אותם שלא הציקו לישראל, והגנו עליהם תמיד. לאלה יש כבוד משום ישראל, ונהנים באותה האפלה שבה יושבים מתוך אור שמאיר מצד הקדשה, כמו שנאמר, (ישעיה יד) כל מלכי גוים כלם שכבו בכבוד.

ואם עשו צרות לישראל או שדחקו אותם, כמה הם שאוהזים בהם, ודנים אותם למטה שלש פעמים ביום בכמה דינים משנים אלה מאלה, את אותם מלכים שהציקו להם, שנדונו באותו העולם בכמה דינים, וכל יום ויום מעידים עדות על ישראל ועל אמונתם, ויורדים למטה ונדונים שם. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

עד כאן שבעה היכלות, מדורי צד הטמאה מצד הנחש. אשרי חלקו של מי שנצל ממנו ומלחישתו שלא יתנשף ממנו ולא יטיל בו ארס, שימות בו. יש להשמר ממנו מכל הצדדים, מלמעלה ומלמטה. מי שנצל מהראש, לא ינצל מן הזנב, כשמוכופף ראש, זקוף את הזנב, מכה והורג.

ועם כל זה, (קהלת י) אם ישוף הנחש בלא לחש. כמו ששנינו, נוטל רשות ומוציא נשמה. משום כך צריך אדם להשמר שלא יחטא לפני הקדוש ברוך הוא, כדי שלא ילחשו לו לאותו נחש שינשף וינרג. (אשריהם אותם צדיקים שיודעים דרכים קדושות ללכת בהן, שלא ללכת אחר

בפתח דהאי היכלא באמצעיתא, לבר, שית פתחין דמתאחדי בהאי היכלא, וכלהו אחדין ביה. הכא אית פוין פתיחין, לסטרא דנהורא קדישא, ואינון דוכתיין מתתקני למלכי שאר עמין, אינון דלא עאקו לון לישראל, ואגיננו עליהו תדיר. אלין אית לון יקר בגיניהון דישראל, ואתהנו בההוא אפלה דאינון יתבין, מגו נהורא דנהיר מסטרא דקדושה. כמה דאת אמר, (ישעיה יד) כל מלכי גוים כלם שכבו בכבוד.

ואי עבדו עאקו לישראל, או דחיקו לון. כמה אינון דאחדין בהו, ודיינין להו לתתא תלת זמנין פיומא, מפמה דינין משניין אלין מאלין, לאינון מלכין דעאקו להו, דאתדנו בההוא עלמא בכמה דינין. וכל יומא ויומא סהדין סהדותא עליהו דישראל, ועל מהימנותא דלהון, ונחתי לתתא ואתדנו תמן. זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

עד הכא שבע היכלין, מדורי דסטרא מסאבא, מסטרא דנחש. זכאה חולקיה מאן דאשתזיב מניה, ומלחישותיה, דלא יתנשף מניה, ולא יטיל ביה ארסא, דימות ביה. (דף רס"ח ע"ב) מכל סטרין אית לאסתמרא מניה, מעילא ומתתא. מאן דישתזיב מרישא, לא ישתזיב מזנבא. פד אכיה רישא, זקוף זנבא, מחי וקטיל.

ועם כל דא, (קהלת י) אם ישוף הנחש בלא לחש. כמה דתנינו, נוטיל רשו ואפיק נשמתא. בגין כך אצטרף ליה לבר נש לאסתמרא, דלא יחוב קמי קדשא בריה הוא, בגין דלא ילחישו ליה לההוא חוץ דינשוף ויקטל. (ס"א

זכאין אינון צדיקניא דנרעין ארמין קדישין למיסה בהו ולא למיסה בחר ההוא חוץא בישא סטרא אחרא מסאבא ומתפרשי